

загубенитѣ най-неочаквано спестени срѣдства? Не е ли мжката му този пжтъ много по-остра, при напреднали години, когато той не може отново „да тича по сѣдилища“ и гони фалирали длѣжници, и при единъ пропадналъ блѣнъ да стори чрезъ последнята си воля едно голѣмо благодеяние на народа си? На Золотовича той е писалъ въ 1842 г., следъ безсрамната измама отъ длѣжниците му въ Атина и следъ „позорния отказъ“ на нѣкои коравосърдечни сънародници въ Ромъния да изплатятъ заетото, за да улеснятъ следването му: „Ето какъ срѣдствата за мое бждно щастие въ единъ мигъ изчезнаха като паяжинна нишка, като сънь, като нощенъ призракъ! Тогава силно почувствувахъ неприятното и жалко следствие отъ внезапния погромъ поради лишение отъ срѣдства за постигане целта си и отъ бждни очаквани блага и щастие“. Но не е ли сега погромътъ му още по-страшенъ и благородната целъ още по-трудно достижима, дори напълно осуетена? И после: независимо отъ лишенията, които трѣбва да търпи на старини, той е оповестилъ за дарението си навредъ, чрезъ печатано завещание, и сега трѣбва да понася присмѣхъ за най-високия си и чистъ идеализъмъ. При толкова силни емоционални сътресения, при рухнали надежди и дълбоко разочарование отъ издигнати ужъ хора, които сж знаели назначението на капитала му, и при нерадостната перспектива на унижения и на тежка борба за погазеното право, той, честолюбивиятъ и гордъ за независимостта си човѣкъ, изпада въ хроническа меланхолия, която не може да бжде преодолѣна съ никаква философия на примирението.

Кога настѣпва краятъ му, не ни съобщава никой. И никой не се е заинтересувалъ на времето да събере точни вести за характера на заболяването, за хода на лѣкуването и за мѣстото на упокоението. Това е толкова по-странно, че Селимински е броялъ и въ Браила и въ Букурещъ доста свои приятели и че е правѣлъ щедро благотворително завещание, познато на всички. Едва две години следъ смъртта му букурещкиятъ вестникъ *Народностъ*, като препечатва въ брой 26 отъ 25 май 1869 г. цѣлото „Завещание на пок. докторъ I. Селимински“, безъ да прибавя каквото и било за човѣка и дѣлото му, или за нещастния му край, задава въпроса: „Какво стана съ отреденитѣ суми чрезъ това завещание? Какво стана съ библиотеката на покойния? Какво станаха неговитѣ имо-